

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118363591
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118363591.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: K. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XXXX/XX, O., o zaplatenie 770,34 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7Csp/50/2019-97 zo dňa 28. októbra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. Žalovanému súd náhradu trov konania nepriznal.

2. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi B. P. D. a žalovaným vznikol záväzkový vzťah na základe zmluvy o úvere, obsahom ktorého bol záväzok B. P. D. poskytnúť žalovanému úver na bežnom účte realizovaním prevodných príkazov alebo umožnením výberov hotovosti aj v prípade, ak nebude existovať pohľadávka žalovaného z účtu do výšky 200,- eur. Išlo o voliteľné prečerpanie splatné na požiadanie, pričom v súlade s obchodnými podmienkami balíkov služieb pre fyzické osoby k bežným účtom v EUR, čl. 1.6 mal tieto žalovaný splácať riadne a včas, najneskôr ku dňu konečnej splatnosti. Súd uvedený záväzkový vzťah posúdil ako zmluvu o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, pričom zároveň ide o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. (§ 1 ods. 2). Zmluva o úvere je taktiež zmluvou spotrebiteľskou, nakoľko veriteľ pri jej uzatváraní konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a teda mal postavenie dodávateľa a žalovaný v rámci svojej podnikateľskej činnosti pri uzatváraní zmluvy nekonal, teda mal postavenie spotrebiteľa. Žalobca v konaní uplatňoval pohľadávku s príslušenstvom, ktorú mal nadobudnúť ako postupník postúpením pohľadávky zmluvou o postúpení od B. P. D. ako pôvodného veriteľa, t. j. banky. Z citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza, že sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou. V konaní nebolo preukázané (za predpokladu, že žalovaný využil voliteľné prečerpanie), že by ho pôvodný veriteľ požiadaval o splatenie voliteľného prečerpania, resp. že by nastal niektorý z dôvodov pre konečnú splatnosť voliteľného prečerpania tak, ako boli vymedzené v zmluve o bežnom účte. Preto nebolo možné v čase postúpenia pohľadávky z úverovej zmluvy pôvodným veriteľom urobiť záver o tom, že celý úver s úrokmi sa stal splatným. Taktiež nebola splnená ďalšia podmienka stanovená zákonom pre vznik oprávnenia banky postúpiť jej pohľadávku a to písomná výzva banky a

nepretržité omeškanie splnením dlhu dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi B. P. D. a žalobcom zo dňa 04.12.2017 je tak v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., a teda v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Z uvedených dôvodov tak žalobca nemohol platne nadobudnúť žalovanú pohľadávku s príslušenstvom, a teda nemohol vstúpiť do práv veriteľa a súčasne nebol oprávnený požadovať od žalovaného zaplatať žalovanej pohľadávky. S poukazom na uvedené dôvody tak súd dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, t. j. o tom, že žalobca nepreukázal, že je nositeľom ním v konaní uplatneného práva voči žalovanému, a preto jeho žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v konaní plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania. Nakoľko však súd zo spisu nezistil, že by žalovanému v súvislosti s týmto konaním preukázateľne nejaké trovy vznikli, ich náhradu mu nepriznal.

3. Voči citovanému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukazuje na ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP. Je toho názoru, že toto ustanovenie je nutné vykladať tak, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu a rovnako podľa názoru súdu sú aj preukázané, to znamená skutkové tvrdenia neboli sporné, súd mal žalobe vyhovieť. Ak sú však skutkové tvrdenia sporné, resp. súd ich nemá za preukázané, nie sú tu splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP, t. j. bez nariadenia pojednávania. Zo zákona vyplýva, že súd nie je povinný žalobcu vyzývať na doplnenie dokazovania. V tomto prípade však treba rešpektovať ust. § 177 ods. 2 písm. a), kedy nie je možné vo veci rozhodovať a žalobu prípadne čiastočne zamietnuť bez toho, aby súd nenariadil vo veci pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán. Poukazuje na ust. § 171 ods. 1, § 181 ods. 2 CSP. Žalobca má za to, že takýto postup súdu je v priamom rozpore aj s vyššie uvedenými ustanoveniami, keď je dokonca povinnosťou súdu vyzvať žalobcu na doplnenie nejasného alebo neúplného podania. Žalobca má za to, že v danom konaní súd nevyslovil svoj právny názor, súd neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov, ktoré by vyvrátili alebo potvrdili tvrdené skutočnosti. Na základe toho súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.12.2015 sp. zn. 17Co/1330/2014. V súlade s ust. § 151 ods. 1 CSP je potrebné tvrdenia žalobcu, ktoré zo strany žalovaného neboli nijakým spôsobom spochybnené, považovať za nesporné. V súvislosti s nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie v konaní žalobca v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazujúci odoslanie tohto podania žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo 210/01, ako aj na rozhodnutia krajských súdov. Žalobca má preto za to, že v prípade, ak by súd riadne nariadil pojednávanie tak, ako mu to zo zákona v prípade sporných skutočností vyplýva, predložil by súdu bez pochyb ďalšie relevantné dôkazy na podporu svojich tvrdení, a to najmä za účelom preukázania tej skutočnosti, že je v spore aktívne vecne legitimovaný. Nakoľko však takýto postup súdu znemožnil žalobcovi uskutočňovať mu patriace práva na spravodlivý proces a rozhodol bez nariadenia pojednávania, došlo takýmto konaním súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktoré vychádzalo z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, alebo aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

6. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré spĺňa kritériá pre odôvodňovanie

súdnych rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, s ktorými dôvodmi sa stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

7. Odvolacie námietky žalobcu odvolací súd nepovažuje za dôvodné.

8. Odvolací súd nezistil porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. O porušenie práva na spravodlivý súdny proces ide vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. To však neznamená, že právo na spravodlivé súdne konanie je možné spájať s právom na to, aby bolo rozhodnuté s požiadavkami, resp. s právnymi názormi odvolateľa.

9. Civilný sporový poriadok umožňuje súdu rozhodnúť vo veci bez nariadenia pojednávania, a to okrem iného v prípade, keď sú splnené podmienky v zmysle ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP.

10. V zmysle ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP, pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000,- eur.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu boli splnené podmienky citovaného ustanovenia, aby súd prvej inštancie mohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Nemožno sa stotožniť s obranou žalobcu, že došlo k zosporneniu skutkových tvrdení žalobcu. Zosporniť skutkové tvrdenia žalobcu by mohol iba žalovaný, ten však ostal v konaní nečinný. Nemožno stotožňovať „zospornenie skutkových tvrdení“ a „nedostatok skutkových tvrdení“. Práve nedostatok skutkových tvrdení bol v danom prípade dôvodom zamietnutia žaloby pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu.

12. Žalobca ako pán sporu má v konaní v zásade dve procesné povinnosti, a to povinnosť tvrdenia, t. j. povinnosť tvrdiť skutkové okolnosti rozhodné pre uplatnený nárok a povinnosť dôkaznú, t. j. tieto skutkové okolnosti preukázať. Ak si tieto zásadné povinnosti žalobca v konaní nesplní, znamená to pre neho procesný neúspech v spore.

13. Nedostatočné uvedenie skutkových okolností rozhodných pre uplatnený nárok nemožno v každom prípade považovať za vadu žaloby. Z hľadiska náležitostí a určitosť žaloby musí žalobca uviesť iba tzv. základné skutočnosti, ktoré individualizujú uplatnený nárok tak, aby ho súd mohol prejednať a rozhodnúť. Iba nedostatok takýchto náležitostí žaloby vedie súd k povinnosti odstraňovať vady žaloby (§ 129 CSP). Ak chce byť však žalobca v konaní úspešný, musí uviesť tzv. rozhodné skutkové okolnosti, t. j. také, ktoré po ich preukázaní vedú k záveru o dôvodnosti jeho nároku.

14. Aktívna vecná legitímácia je skutočnosť, ktorú súd musí skúmať z úradnej povinnosti bez ohľadu na to, či došlo alebo nedošlo k zosporneniu skutkových tvrdení uvedených v žalobe. Ak chce byť žalobca s uplatneným nárokom úspešný, musí v žalobe uviesť skutočnosti, ktoré zakladajú jeho aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, t. j. preukázať, že je nositeľom práva, ktorého priznania sa v konaní domáha.

15. Pokiaľ žaloba skutočnosťou odôvodňujúcou aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu neobsahovala, nebolo povinnosťou súdu vyzývať žalobcu na odstránenie tohto nedostatku. Žaloba totiž obsahovala náležitosti žaloby vrátane uvedenia základných skutkových tvrdení tak, aby bolo možné individualizovať uplatnený nárok a rozhodnúť o ňom. Správne súd prvej inštancie nedostatok tvrdení žalobcu o skutočnostiach preukazujúcich jeho aktívnu vecnú legitímáciu vyhodnotil ako neunesenie dôkazného bremena.

16. Keďže nedošlo k zosporneniu skutkových tvrdení, otázku posúdenia aktívnej vecnej legitímácie v danom prípade možno považovať za otázku jednoduchého právneho posúdenia a zároveň hodnota sporu neprevyšovala 2.000,- eur, boli teda splnené podmienky pre rozhodnutie veci bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP. Nemožno preto konštatovať porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

17. Rovnako nemožno konštatovať ani danosť ostatných dvoch uvedených odvolacích dôvodov.

18. V danom prípade na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nepostačovalo relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, na ktoré sa žalobca odvoláva.

19. Ako to odvolací súd už vyššie uviedol, otázka vecnej legitímácie žalobcu je skutočnosťou, ktorú súd posudzuje ex offo. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, bol tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Zo spisového materiálu nevyplýva, že by žalobca preukázal doručenie výzvy svojho právneho predchodcu žalovanému. Žalobca tak nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom. Žalobca sa platne a účinne nestal veriteľom uplatňovanej pohľadávky. Nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, a preto bol správny postup súdu prvej inštancie, ktorý z tohto dôvodu žalobu v celom rozsahu zamietol.

20. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018, ktorého účastníkom bol žalobca a z uvedeného dôvodu mu musí byť argumentácia uvedená v tomto rozhodnutí známa. Práve v tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal otázkou výkladu ust. § 92 ods. 8 bankového zákona. Najvyšší súd v tomto svojom rozhodnutí uviedol, že pre správne pochopenie významu a povahy takejto úpravy nepostačuje vychádzať z jej zaradenia do konkrétnej časti zákona či dokonca do určitého zákona, ale nevyhnutným je práve posúdenie, či posudzovaná úprava reguluje správanie subjektov verejného práva, alebo naopak dopadá na súkromnoprávne konanie. Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zadefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov, a to u postupcu, treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Druhou stranou rovnakej obraznej mince je potom, že na nesprávanie sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie urobiť zadosť pomerne jednoznačnej právnej úprave, je potrebné nazerať ako na zakázané a teda i odporujúce zákonu. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

21. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo 210/01, ide o odlišnú vec a toto rozhodnutie nie je v danej veci aplikovateľné. Rovnako pokiaľ odvolateľ poukazuje na iné rozhodnutia krajských a okresných súdov, tieto nie sú pre odvolací súd záväzné.

22. Odvolací súd považuje preto rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, vrátane výroku o náhrade trov konania, voči ktorému neboli vznesené žiadne odvolacie námietky. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

23. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 396 ods. 1 s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, ktorému v zásade vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Žalovaný však ostal v konaní nečinný, žiadne trovy odvolacieho konania mu preto nevznikli a odvolací súd preto úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi nepriznal.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

pred diskrimináciou alebo odborovou za ne koná má vysokoškolské právnické

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)